

»Vil du komme til min dåb?«

Oliver havde lyst til at råbe det ud over det hele, så alle i hele England kunne høre det!

**Rebecca Hogg
Eric B. Murdock**

Baseret på en virkelig hændelse

»Lad ingen ringeagte dig, fordi du er ung, men vær et forbillede for de troende« (1 Tim 4:12).

Oliver kunne ikke vente til denne uge var gået. I næste uge blev han otte år, og han havde ventet på det, siden han var fire. Han skulle døbes.

Oliver var så spændt på sin dåb, at han havde lyst til at råbe det højt ud, så hele England kunne høre det! Han kunne ikke vente med at fortælle sin ven Dylan om det i skolen.

»Jeg kan ikke fatte det. Jeg skal *endelig* døbes lige snart,« sagde Oliver. »Det bliver fantastisk!«

»Jeg troede, at det kun var babyer, der blev døbt.« Dylan så forvirret ud.

»Børn skal mindst være 8 år for at blive døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« sagde Oliver.

»Det er min kirke.«

»Sejt,« svarede Dylan.

Pludselig fik Oliver en tanke. »Har du lyst til at komme med til min dåb?«

»Helt sikkert,« sagde Dylan. »Men jeg er nødt til at spørge mine forældre først.«

»Okay!«

Oliver var glad for, at Dylan måske kom til hans dåb. Det gav ham en anden ide. »Jeg vil ikke kun dele min dåb med *en* ven. Jeg vil indbyde så mange, jeg kan!« Oliver skyndte sig hjem og fortalte mor, at han havde en plan.

På fastesøndagen inden sin dåb, begyndte Oliver på sin plan. Han bar sit vidnesbyrd fra talerstolen, hvor han sagde: »Jeg skal døbes næste lørdag, og jeg vil gerne have, at alle kommer! Vil I være søde at indbyde alle, I kender, der ikke er medlem, eller som ikke kommer i Kirken, til min dåb?« Han følte sig som en missionær. Han kunne godt lide den følelse!

I ugens løb inviterede Oliver venner, familie og sine lærere med til sin dåb.

»Det vil betyde meget for mig, hvis I kan komme,« sagde han til dem.

Som lørdagen nærmede sig, begyndte Oliver at tænke på, hvor mange mennesker der egentligt ville dukke op. Hvad nu, hvis alle havde for travlt eller ikke havde lyst til at komme?

ILLUSTRATIONER: BROOKE SMART

Han bad en lille bøn om, at der i det mindste ville komme nogle få af dem, han havde inviteret. Så bekymrede han sig ikke mere om, hvem der ville dukke op. Han vidste, at han havde gjort det rette ved at invitere dem. Desuden var det vigtigste den dag, at han blev døbt.

Da Oliver kom hen i kirken på sin dåbsdag, kunne han knap tro sine egne øjne. En masse af hans venner var der for at støtte ham. Han så endda en masse mennesker, han aldrig havde set før. Han vinkede, da Dylan ankom med sine forældre.

Da det var tid til, at Oliver skulle døbes, trådte han ned i det varme vand. Hans far tog hans hånd, ligesom de havde øvet det. Så bad han den korte dåbsbøn og sænkede Oliver ned i vandet. Inden Oliver vidste af det, var han oppe igen – dryppende og storsmilende. Han vidste, at han fulgte Jesu eksempel.

Da Oliver var kommet i noget tørt tøj, bekræftede hans far og nogle få andre mænd ham som medlem af Kirken og gav ham en særlig velsignelse, hvor de opfordrede ham til at modtage Helligånden. Bagefter, spurgte Oliver, om han måtte bære sit vidnesbyrd.

»Mange tak for, I er kommet for at støtte mig på denne særlige dag. Det betyder rigtig meget for mig,« sagde han. »Jeg er så taknemmelig for min dåb, og jeg tror, det her er Kristi kirke på jorden.«

Bagefter kom folk hen for at ønske Oliver tillykke.

»Tak for, at du indbød mig!« sagde Dylan. »Det gav en god følelse indeni.«

»Alle har været så venlige!« sagde Dylans mor. »Vi har følt os meget velkomne.«

Den aften satte far sig i fodenden af Oliver's seng. »Sikke en dejlig dag!« sagde far.

Oliver nikkede. »Jeg er glad for, at jeg kunne dele den med mine venner.« ●

Forfatterne bor henholdsvis i Kent i England og i Utah i USA.

USED
BOOKS

FLOWERS